

Dávno už jsem neprožil tu noc,
kdy mi v srdci tančival chór
plachých kouzelnic,
napřed jenom volal o pomoc,
jenže nakonec chtěl víc a víc,

R: a netrestej mě Bůh, já byl jsem rád
a dosyta si užíval těch her,
dlouhých jako tisíc chiliád
a nesmělých jak světla v podvečer.

Láska, to je věčný proletář,
poslední a nečitelné slovo na stránce,
jen jedenkrát jsem viděl svoji tvář
v očích jak dvě zlaté monstrance
a potom jsem ti vplétal do vlasů,
jako by nikdy neměly už růst,
natříhané proužky madrasu
a venku právě končil masopust.

R: Noc, to krásné tratoliště hvězd
a vyzývavá dáma v brokátu,
jak chtěl bych jednou do tance ji vést
a kamejku jí vetknout do šatů.

Už nebudu hrát si se slovy
a staré modly vzývat v rozvalinách města Kiš,
nikdy dřív jsem nebyl takový
a nikdy dřív jsem nebyl smrti blíž
a za okenním ránem nový den
a slunce jako svatý poustevník
voní indočínským šelakem
jako žena, když dozní její křik.